

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Auditeur du travail

Pârâtă: Yangwei SPRL

Întrebarea preliminară

Clauza 5 alineatul (1) litera (a) din Acordul-cadru cu privire la munca pe fracțiune de normă, încheiat de UCIPE, CEIP și CES, anexat la Directiva 97/81/CE a Consiliului din 15 decembrie 1997 privind Acordul-cadru cu privire la munca pe fracțiune de normă, încheiat de UCIPE, CEIP și CES ⁽¹⁾ trebuie interpretată în sensul că se opune unei reglementări naționale precum:

- obligația de a păstra o copie a contractului de muncă pe fracțiune de muncă sau un extras care să cuprindă programul de lucru, identitatea și semnătura celor două părți în locul în care poate fi consultat regulamentul de muncă (articolul 157 din Legea-program),
- obligația de a se putea stabili în orice moment când începe programul (articolul 158 din Legea-program),
- în ceea ce privește programele variabile, obligația angajatorului de a anunța lucrătorul printr-o notificare cu 5 zile în avans; în plus, o notificare trebuie să fie afișată la începutul zilei și să cuprindă în mod individual programul de lucru al fiecărui lucrător pe fracțiune de normă; în plus, această notificare trebuie să fie păstrată timp de un an (articolul 159 din Legea-program),
- obligația angajatorului care oferă locuri de muncă lucrătorilor pe fracțiune de normă de a avea un document în care trebuie să se consemneze toate derogările de la programele de lucru prevăzute la articolele 157-159 (articolul 160 din Legea-program), document care trebuie să fie păstrat în anumite condiții precizate la articolul 161 din Legea-program?

⁽¹⁾ JO 1998, L 14, p. 9, Ediție specială, 05/vol. 5, p. 35.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Belgia) la 4 iulie 2011 — Argenta Spaarbank NV/Belgische Staat

(Cauza C-350/11)

(2011/C 282/11)

Limba de procedură: olandeza

Instanța de trimitere

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Argenta Spaarbank NV

Pârât: Belgische Staat

Întrebarea preliminară

Articolul 43 CE (devenit articolul 49 TFUE) se opune unei reglementări fiscale naționale în temeiul căreia o societate supusă integral la plata impozitului în Belgia, la calcularea profitului său impozabil, nu își poate exercita un drept de deducere pentru capitalul de risc care să corespundă diferenței pozitive între valoarea contabilă netă a activelor sediilor deținute în alt stat membru al Uniunii Europene, pe de o parte, și totalul pasivelor înregistrate la sediile respective, pe de altă parte, în timp ce, în cazul în care această diferență pozitivă poate fi înregistrată la un sediu permanent din Belgia, societatea poate exercita un drept de deducere pentru capitalul de risc?

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Belgia) la 4 iulie 2011 — KGH Belgium NV/Belgische Staat

(Cauza C-351/11)

(2011/C 282/12)

Limba de procedură: olandeza

Instanța de trimitere

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: KGH Belgium NV

Pârât: Belgische Staat

Întrebările preliminare

1. Articolul 217 alineatul (2) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului de instituire a Codului Vamal Comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială 02/vol. 5, p. 58) trebuie interpretat în sensul că, la stabilirea regulilor practice pentru înscrierea în evidența contabilă a valorii drepturilor, statele membre se pot limita la adoptarea în legislația națională a unor dispoziții prin care se stabilește doar că

— „înscrierea în evidența contabilă” în sensul acestor dispoziții de drept intern reprezintă „înregistrarea valorii drepturilor care rezultă dintr-o datorie vamală în evidențele contabile sau pe orice alt suport echivalent” — în speță, articolul 1 punctul 6 din Legea generală privind taxele vamale și accizele, coordonat prin Decretul regal din 18 iulie 1977 (*Moniteur belge* din 21 septembrie 1977, p. 11425), confirmat prin Legea privind taxele vamale și accizele din 6 iulie 1978 (*Moniteur belge* din 12 august 1978, p. 9013), iar de la 1 ianuarie 1994 înlocuit cu articolul 1 punctul 4 din Legea de modificare a Legii generale vamale și privind accizele (*Moniteur belge* din 30 decembrie 1993, p. 29031),

și că

- dispozițiile privind înscrierea în evidența contabilă și condițiile de plată a valorii drepturilor care decurg dintr-o datorie vamală sunt stabilite prin regulamentele

Comunităților Europene — în speță, articolul 3 din Legea generală privind taxele vamale și accizele, coordonat prin ordonanța regală din 18 iulie 1977 (*Moniteur belge* din 21 septembrie 1977, p. 11425), confirmat prin Legea privind taxele vamale și accizele din 6 iulie 1978 (*Moniteur belge* din 12 august 1978, p. 9013), iar de la 1 ianuarie 1990 modificat prin articolul 72 din Legea din 22 decembrie 1989 de stabilire a dispozițiilor fiscale (*Moniteur belge* din 29 decembrie 1989, p. 21141),

sau este necesar ca statele membre, în aplicarea articolului 217 alineatul (2) din Codul vamal, să stabilească în dreptul lor intern modalitatea prin care se efectuează în practică înscrierea în evidența contabilă prevăzută la articolul 217 alineatul (1) din Codul vamal, astfel încât debitorul să poată verifica dacă autoritățile vamale au operat efectiv această înscriere?

2. Articolul 217 alineatul (2) din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care legislația națională prevede doar că

— „înscrierea în evidența contabilă” în sensul acestor dispoziții de drept intern reprezintă „înregistrarea valorii drepturilor care rezultă dintr-o datorie vamală în evidențele contabile sau pe orice alt suport echivalent” — în speță, articolul 1 punctul 6 din Legea generală privind taxele vamale și accizele, coordonat prin Decretul regal din 18 iulie 1977 (*Moniteur belge* din 21 septembrie 1977, p. 11425), confirmat prin Legea privind taxele vamale și accizele din 6 iulie 1978 (*Moniteur belge* din 12 august 1978, p. 9013), iar de la 1 ianuarie 1994 înlocuit cu articolul 1 punctul 4 din Legea de modificare a Legii generale vamale și privind accizele (*Moniteur belge* din 30 decembrie 1993, p. 29031),

și că

— dispozițiile privind înscrierea în evidența contabilă și condițiile de plată a valorii drepturilor care decurg dintr-o datorie vamală sunt stabilite prin regulamentele Comunităților Europene — în speță, articolul 3 din Legea generală privind taxele vamale și accizele, coordonat prin ordonanța regală din 18 iulie 1977 (*Moniteur belge* din 21 septembrie 1977, p. 11425), confirmat prin Legea privind taxele vamale și accizele din 6 iulie 1978 (*Moniteur belge* din 12 august 1978, p. 9013), iar de la 1 ianuarie 1990 modificat prin articolul 72 din Legea din 22 decembrie 1989 de stabilire a dispozițiilor fiscale (*Moniteur belge* din 29 decembrie 1989, p. 21141),

autoritățile vamale pot invoca faptul că o înregistrare a valorii drepturilor operată de acestea într-un formular 1552 B sau într-o bază de date pentru datorii PLDA (bază de date în format electronic pentru datorii vamale și accize), precum și orice altă înregistrare sau înscriere a valorii drepturilor efectuată de acestea pe un

alt suport echivalent reprezintă o înscriere în evidența contabilă în sensul articolului 217 alineatul (1) din Codul vamal?

3. În situația în care înregistrarea de autoritățile vamale a valorii drepturilor într-un formular 1552 B poate fi considerată o înscriere în evidența contabilă în sensul articolului 217 alineatul (1) din Codul vamal, articolul 217 din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că numai înregistrarea valorii exacte a drepturilor care decurg dintr-o datorie vamală în formularul 1552 B reprezintă o înscriere în evidența contabilă în sensul articolului 217 alineatul (1) din Codul vamal?

Recurs introdus la 6 iulie 2011 de Maurice Emram împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a doua) pronunțate la 10 mai 2011 în cauza T-187/10 — Emram/OAPI

(Cauza C-354/11 P)

(2011/C 282/13)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurent: Maurice Emram (reprezentant: M. Benavi, avocat)

Cealaltă parte în proces: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Concluziile recurentului

- Anularea în întregime a hotărârii Tribunalului întrucât a respins cererea introductivă având ca obiect anularea Deciziei din 11 februarie 2010 a Camerei întâi de recurs a OAPI;
- anularea deciziei camerei de recurs, în temeiul articolului 61 din Statutul Curții;
- obligarea OAPI la plata cheltuielilor de judecată efectuate în procedurile în fața Tribunalului și a Curții și obligarea societății Gucci la plata cheltuielilor de procedură în fața OAPI și a Tribunalului.

Motivele și principalele argumente

Recurentul invocă încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară⁽¹⁾, precum și încălcarea articolului 17 din Regulamentul nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară⁽²⁾.